

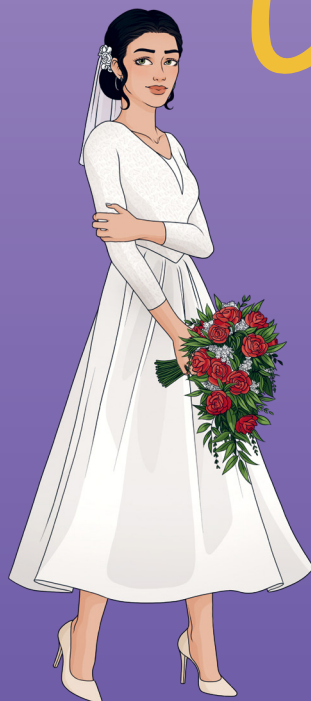
AUTORKA #1 NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

TESSA BAILEY

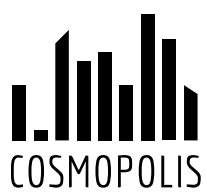
Nikdy tvá

TikTok
HIT

COSMOPOLIS

Nikdy
tvá

TESSA BAILEY

Přeložila Marie Frydrychová

UNFORTUNATELY YOURS copyright © 2023 by Tessa Bailey

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Marie Frydrychová, 2025

Cover illustration © Jasmína Tomková, 2025

ISBN 978-80-271-1247-0

Kapitola 1

Kam až paměť Augusta Gatese sahala, jeho pták vždycky všecko zkazil.

V sedmé třídě se mu postavil při slavnostním nástupu mužstva na hřišti před utkáním v americkém fotbale za jáсотu a skandování fanoušků z celé školy. V těsných kalhotách to bylo docela dobře vidět. Jako by v nich měl dřevěný špalík. Spolužáci mu před učiteli nemohli říkat oblíbenou přezdívkou Woody podle figurky z *Příběhu hraček*, tak místo toho vymysleli oslovení Tom Hanks (jehož hlasem Woody údajně mluvil). Toho přízviska se nezbavil ani po celou dobu studia na střední. Dodnes mu stačí pouhá zmínka o *Příběhu hraček*, a hned se v něm všechno sevře.

Spolehni se na svůj instinkt, synku.

To mu vždycky opakoval otec mariňák s hodností velitele. Pokud šlo o rady do života, vlastně mu žádné jiné ani nedal. Všechno ostatní byly přímé rozkazy. Problém spočíval v tom, že August při své povaze potřeboval právě spíš rady. Pokud možno přesné, včetně nákresu. Nepatřil k lidem, kteří všechno pochopí hned napoprvé nebo udělají všechno správně na první pokus. Což bylo patrně důvodem, proč zaměňoval svůj „instinkt“ za reakce svého ptáka.

Přeloženo do normální řeči, otcovu radu chápal doslova takto: *Spolehni se na svého ptáka, synku.*

Aby si náhodou nezačal svůj neposedný klacek v kalhotách upravovat, raději srovnal skleničku na stříbrném podnose, který za pár vteřin odnesou ke stolu porotců. Ti tři nafoukaní supersnobové momentálně váleli na jazyku vzorek cabernetu, který přihlásil do vinařské soutěže Bukety začátečníků další místní vinař. V hledišti se elitní skupinka obyvatel Napa Valley ve skládacích kempových křesílkách naklonila jako jeden muž, aby si vyslechla kritiku z úst zejména jednoho člena poroty.

Natalie Vosové.

Dcery místního legendárního vinaře.

Dědičky rodinného vinařství a také hlavní příčiny, proč August vždycky ztratil hlavu jako naprostý pitomec.

August sledoval, jak se svými plnými rty dotkla okraje sklenice. Dnes použila rtěnku zvláštní barvy šťavnaté švestky. Skvěle jí ladila s hedvábnou blůzičkou, kterou nosila zakasanou v kožené sukni – přísahal by bohu, že strukturu té kůže cítí ve svých dlaních. Představoval si, jak konečky prstů přejíždí Natalii po holých nohách, aby jí sundal lodičky s jehlovými podpatky. Nikoli poprvé – spíš s železnou pravidelností – se tloukl do hlavy a nadával si za to, jak tenkrát podělal šanci dostat Natalii Vosovou do postele. Teď už by se ho nedotkla ani drátem přes skafandr a nijak se tím netajila – opakovala mu to snad tisíckrát.

A růžově nevypadaly ani jeho šance na vítězství ve vinařské soutěži.

Nejen proto, že on a Natalie Vosová byli nepřátelé, ale i z toho důvodu, že jeho víno bylo hnusné, asi jako kdyby člověk při jediném doušku olízl obrovské zpoceně oslí koule. Všichni to věděli. K čertu, věděl to i August! Nicméně ta jediná, která ho mohla volat k zodpovědnosti, se zrovna chystala přednést ctěnému obecnstvu svůj verdikt.

„Barva je sytá, i když trochu světlá. Vpředu tabákové tóny. Citrusový dozvuk. Téměř by se dal označit za octovitost, ale...” Zvedla sklenku ke slunci a víno si prohlížela proti světlu. „Celkově velmi příjemné. Obdivuhodné na vinařství, které existuje pouhé dva roky.”

Obecenstvo pochvalně zamručelo a ozval se nesmělý potlesk.

Vinař porotě poděkoval. Dokonce se při přebírání skleničky Natalii přímo uklonil a August se neubránil tomu, aby obrátil oči v sloup. Naneštěstí si toho Natalie všimla a zvedla dokonalé černé obočí, čímž dala Augustovi jako princezna kynoucí svému poddanému bez kapky modré krve pokyn, aby přistoupil ke stolu porotců se svým vzorkem. Neodpovídalo to vlastně do puntíku jejich rolím?

August na prosluněnou lázeňskou terasu u pětihvězdičkového resortu vůbec nepatřil. A už vůbec ne do tohoto sobotního odpoledne, kdy s vínem na stříbrném podnose krácel k porotě složené z bohatých rádoby znalců s ptačími mozečky, kteří důležitost vína přeceňovali až do takové míry, že to působilo komicky. Do snobsky sofistikované Svaté Heleny v údolí Napa zkrátka nezapadal. Nebyl stavěný ani na to, aby vybral v obchodě s ovocem nejlepší hrozen, natož aby okopával vinohrad a pěstoval révu vhodnou k výrobě vlastního vína. Navíc začínal úplně od nuly.

Snažil jsem se, Sammy.

Do háje, fakt se snažil ze všech sil. V téhle vinařské soutěži se dá vyhrát první cena v podobě deseti tisíc dolarů a tyhle peníze byly Augustovou poslední nadějí. Bez nich nemá šanci dotáhnout svou bojovou operaci do zdárného konce. Dostat druhou šanci, rozhodně by si dával mnohem větší pozor při fermentaci. Učil se za pochodu, a tak dost krutě přišel i na to, že heslo „hoď to tam a vyprdni se na to“ se na výrobu vína setsakra nehodí. Spíš naopak. Víno bylo nutné neustále ochutnávat, upravovat a udržovat

vyváženost, aby nakonec nezškyslo. Kdyby dostal ještě jednu příležitost, v příští sezoně by si možná vedl líp.

Na to potřeboval peníze. Za daných okolností měl ovšem větší šanci sbalit Natalii a dostat ji do postele než vyhrát tuhle soutěž. O vítězství si mohl nechat leda tak zdát, protože... jeho víno bylo zkrátka k zblití. Bude mít kliku, pokud se porotcům vůbec podaří ho poválet tři vteřiny po patře, natož aby ho prohlásili vítěze. Jenže August zkusí vytrvat až do hořkého konce, aby se nikdy nemusel ohlížet do minulosti a nevrátilo mu hlavou, jestli nemohl udělat víc, aby tenhle sen z druhé ruky proměnil ve skutečnost.

August přirážoval ke stolu poroty a postavil vzorky vína před Natalii s daleko menší okázalostí než jeho soupeři, odfrkl si a udělal krok vzad. Založil si ruce na hrudi. Zíral přímo do očí zosobněnému pohrdání, ovšem ty oči byly nejkrásnější, jaké kdy viděl, což jednoho vytočí. Měly zvláště zlatavou barvu whisky lemovanou tmavší hnědou. Pořád ještě si pamatoval na okamžik, kdy se v těch očích původní výraz *Skočme na to, zlato* změnil na finální *Už konečně vypij ten druják a vypadni*.

Čarodějka.

To byla její parketa. Ne jeho. S výškou sto osmaosmdesáti centimetrů a tělem vypracovaným do bitev svého minulého života u elitních jednotek SEAL amerického námořnictva zapadal do tohoto kraje asi stejně jako Rambo na charitativní trh s buchtami a bábovkami. Účastníci soutěže byli požádáni, aby si oblékli jednotná trička, jenže Augustovi žádné nesedělo, a tak si to, které vyfasoval, částečně nacpal do zadní kapsy džínů, takže mu kus čouhal ven. Třeba ho využije jako hadr, až budou porotci jeho víno plivat.

„August Cates, Zelnickův sklep,“ ohlásila Natalie uhlazeně a rozdala skleničky svým kolegům porotcům. Navenek vypadala

chladně jako vždy, dávala na odiv suverénní newyorské vystupování, ale všiml si, jak se jí zrychlil dech, když se odhodlávala tu zjevnou břечku vypít. Ze všech tří porotců byla Natalie jediná, kdo věděl, co přijde, protože jeho víno už jednou ochutnala – a pohotově ho tehdy zkritizovala, že chutná jako ďáblovy chcanky. Stalo se tak ve stejný den, který vešel do dějin tím, že podělal svou jedinou šanci propotit prostěradla lože samotné princezny Vosové.

Od onoho neblaze proslulého večera byl jejich vztah vyloženě nepřátelský. Když se náhodou potkali na Grapevine Way nebo na nějaké místní vinařské akci, s oblibou se nenápadně poškrábala na čele a August obyčejně vyzvídal, kolik skleniček vína stačila od devíti hodin ráno vyzunknout.

Teoreticky ji nenáviděl. A bylo to vzájemné.

Jenže, krucinál, *doopravdy* ji nenávidět, to nějak nedokázal. To teda vůbec.

Všechno se tak vrátilo k Augustově prvotní chybě, že jako mladý zaměňoval instinkt za reakce svého ptáka.

A držel se tudíž otcovské rady, kterou si vyložil jako *Spolehni se na svého ptáka, synku*.

Právě tahle část jeho těla mohla být klidně s Natalií Vosovou spojena sňatkem. A k tomu šesti dětmi a domem na venkově ne-daleko Vídni, přičemž všichni by měli stejné kalhoty s lacem přešíte ze závěsů à la muzikál *Za zvuků hudby*. Kdyby měla všechna Augustova rozhodnutí záviset na tom mozku umístěném trochu níž, za ten večer, kdy se poprvé pohádali, by se omluvil a požádal by o další šanci poskytnout jí obrovský orgasmický zážitek. Jenže teď bylo pozdě. Neměl na vybranou a musel jí oplatit opovržení, které mu dávala najevo, protože jeho mozek umístěný ve vyšších patrech těla věděl až moc dobře, proč by jejich vztah nikdy nepřelil jedinou společnou noc.

Natalie Vosová měla výsadní postavení – o penězích ani nemluvě – a uhlazenost vyšších vrstev z ní přímo čísel.

August byl ve svých pětatřiceti švorc, chudší než kostelní myš.

Celé své životní úspory nacpal do otevření vinného sklepa, ovšem bez sebemenší zkušenosti nebo pomoci zvenčí, takže prohra v této soutěži bude pro Zelnickův sklep znamenat rozsudek smrti.

August napnul všechny svaly v hrudníku, jako by byl připoután na nosítka, ale slavné budoucí dědičce rodinného vinařství se stále díval zpřímá do očí. Jeho křečovitý postoj musel být jasně patrný v jeho výrazu, protože Nataliin prohnatý úsměšek pomalu tál, až se na něj nakonec zamračila. Naklonila se a špitla jeho směrem poznámku určenou jen pro jeho uši: „Co je to s tebou? Chybí ti pořádný souboj v ringu? Vinařská obdoba WrestleMania?“

„Souboj v ringu nebo obdobu WrestleMania bych si nenechal ujít ani za nic.“ Odfrkl. „Tak už to víno ochutnej a přirovnej ho ke smradlavý hromadě odpadků, ať to máme za sebou, princezno.“

„Vlastně jsem to chtěla přirovnat k něčemu jako... jo, močůvka.“ Lehce zavrtěla hlavou. „Počkej, vážně, co se děje? Dnes z tebe vyzařuje ještě víc debilní energie než obvykle.“

Povzdech si a pohlédl na řady napjatých diváků, oblečených buď v tenisové bílé, nebo v pohodlných oděvech na volný čas, které patrně stály víc než jeho auto. „Asi jsem uvízl v jednom dílu seriálu *Boj o moc*.“ Je načase přepnout program, nemá na vybranou. „No tak do toho, Natalie. Nešetři mě.“

Nad skleničkou s jeho vínem nakrčila nos. „To rozhodně nemám v plánu.“

August se ironicky zasmál. „Fakt smůla, že se nerozdávají ceny za nejostřejší tesáky. Byla bys jasná vítězka.“

„Ty mě přirovnáváš k upírce? No, je fakt, že bych se snad možná radši napila krve než toho tvýho patoku.“

„Kopni do sebe celou skleničku a vůbec to nekoštuj, přesně tak, jak to děláš normálně.“

Opravdu jí v očích spatřil záblesk ublíženého výrazu? Byla to jen chvilíčka, než ho stačila zamaskovat.

Ne, určitě se spletl. „Ty jsi fakticky...“ osopila se na něj.

„Můžeme, slečno Vosová?“ přerušil ji jeden z porotců, stříbrovlasý padesátník, který psal pro časopis *Wine Enthusiast*, takže byl do vína celý žhavý.

„A-ano,“ zakoktala se. Zatřásla hlavou, vzpamatovala se a znovu se opřela a zaujala svůj someliérský výraz a postoj. Přejížděla prsty po stopce sklenky s Augustovým nejnovějším cabernetem. Zamračeně tekutinu rozvířila po směru hodinových ručiček a sklenku zvedla k nosu, aby nasála buket. Ostatní porotci se už rozkašlali a vyměňovali si zmatené pohledy. Není možné, že jim někdo omylem nalil do sklenic ocet?

Ochutnávané víno v téměř dokonalé souhře okamžitě plivali do stříbrných kyblíčků určených k tomu účelu.

Ovšem Natalie byla jednoznačně odhodlaná vydržet co nejdéle. Zbrunátněla, slzely jí oči.

Jenže k jeho naprostému údivu doušek vína skutečně polkla a vzápětí zalapala po dechu.

„Mám takový pocit...“ začal jeden, viditelně otřesený porotce. Dav lidí za Augustem zašuměl. „... že se vám bohužel v průběhu výrobního procesu něco pokazilo.“

„Ano...“ Druhý porotce se smál do dlaně. „Nebo jste snad vynechal celý jeden krok?“

Řady lidí za Augustem se už pochechtávaly a Natalie k nim zalétla pohledem. Otevřela pusy, aby něco řekla, ale znovu ji zavřela. Za normálních okolností by ho neváhala srazit nemilosrdně na kolena, tak co má tohle znamenat? Lituje ho? Zrovna teď? Když

on tak hrozně potřebuje odejít aspoň se slabým nádechem hrdosti? Teď na něj bude milá?

Tak to tedy ne! Nic takového August nedopustí.

Tahle rozmazlená holka, kterou čeká bohatství ze svěřenského fondu, ho rozhodně šetřit nebude! On, August, byl v bojových akcích svědkem strašných věcí. Takových, které si tihle snobové s dokonale zastřiženými trávníky neumějí představit ani v těch nejdivočejších snech. Skákal padákem z letadel do naprosté tmy. Přežíval dlouhé týdny v poušti a živil se jen svou tvrdohlavostí. Utrpěl zranění, které stále bolestně pociťoval, jako by neuplynul ani jediný den.

A přesto neumíš udělat slušný víno.

Zklamal Sama. To se rovnalo zradě.

Zase.

A to ho ranilo zatraceně víc než odsudek téhle zbohatlické dívky pronesený před lidmi z naprosto jiných společenských vrstev, které on už po dnešku nikdy neuvidí. Vlastně potřeboval, aby ho Natalie konečně pořádně setřela, aby jí dal najevo, jak je mu její názor šumafuk. Spíš ho trápila vlastní neschopnost uskutečnit sen svého nejlepšího přítele. To bolelo. Ne její verdikt.

August se opřel rukama o stůl poroty a naklonil se. Neviděl nic než překrásnou černovlásku, která se mu zjevovala ve snech, a upřel zrak do jejích zlatavých očí, nyní vytřeštěných zděšením z jeho drzosti. „Nečekáš snad na úplatek, že? To se na takovou dámu z urozené rodiny Vosových nehodí.“ Zamrkal na ni a přiblížil se k ní tak, aby ho slyšela jen ona. Záměrně nasadil hluboký hlas. „Pokud ovšem nedoufáš v nějaký jiný typ úplatku, princezničko, protože to by se zařídit dalo.“

Vychrstla mu víno do tváře.

Podruhé.

Upřímně řečeno se jí ani nemohl divit.

Kvůli svému neúspěchu měl vztek a Natalie představovala příhodný terč. Jenže on se nemínil omlouvat. K čemu by to bylo dobré? Tak jako tak ho nenávidí a on zkrátka našel způsob, jak v ní tu nenávist ještě přikrmit. Nejideálnější omluvou by bylo odjet z města – a přesně to měl v plánu. Momentálně mu nic jiného nezbývalo.

August prudce odstrčil stůl, kapající víno z rašícího strniště si otřel rukávem a vyřítil se přes trávník k parkovišti. Neúspěch ho bolel asi jako trn zaražený přesně doprostřed hrudi. Než došel k autu, zaslechl, jak na něj volá známý hlas. Natalie. Cože? Opravdu po všech těch kecech a urážkách na její adresu *za ním ještě jde?*

„Počkej!“

Čekal něco jako pohled do dlouhé hlavně dvanáctky brokovnice. Prudce se otočil na patě a ostražitě sledoval, jak se k němu ta úchvatná čarodějka blíží. Proč se ho zmocnilo směšné nutkání vyrazit co nejrychleji zpátky směrem k ní a zastavit ji polibkem? Kdyby se o to pokusil... ty bláho, dala by mu pěstí, až by mu zlomila čelist. Jenže pánbů mu pomáhej, jeho pták – tedy instinkt – trval na tom, že to je jediná správná věc. „Co je? Máš snad ještě něco, co bys mi ráda chrstla do ksichtu?“

„Spíš mě svrbí pěst. A možná bych ti vrazila kudlu do zad. Ale...“ Trhla ramenem a najednou to vypadalo, jako když hledá slova. „Heleď, nejsme kamarádi, Auguste. Což chápu. Nad tvým vínem jsem ohrnovala nos už tenkrát, když to vypadalo, že spolu skončíme v posteli, a ty mnou od té doby pohrdáš. Ráda bych si ale vyjasnila jednu věc, kterou jsi mi řekl. Naznačovals, že jsem díky tomu, z jaké rodiny pocházím, nějak nadřazená? To se šeredně pleteš.“ Přiblížila se k němu o další krok, takže už se jí podpatky nebořily do trávy – našly bezpečnou oporu na asfaltu parkoviště. „*Vůbec nic o mně nevíš.*“

Uchechtl se. „Tak do toho. Povědej. Jsem jedno ucho. Jaké máš bolístky? Co tě trápí, urozená princezno?“

Vrhla po něm šířavý pohled. „Netvrdila jsem nic o bolístkách a trápení. Ale svým příjmením se zrovna nechlubím a nevyužívám ho ve svůj prospěch, jak ses snažil naznačit. Ve Svaté Heleně jsem teprve pár měsíců. A v New Yorku, kde jsem předtím žila, příjmení Vos neznamená vůbec nic.“

August se opřel o kapotu svého auta a založil si ruce. „Vsadím se ovšem, že hodně znamenají peníze, které s tím příjmením jdou ruku v ruce.“

Sjela Augusta pohledem. Zvláštním. Jako by mu chtěla naznačit, že je fakt vedle jak ta jedle – a to se mu ani za mák nezamlouvalo. V téhle ženě se přece nemohl zmýlit! Takovou myšlenku odmítal připustit hlavně proto, že momentálně bylo moc pozdě, aby nějak zvrátil to, co udělal. Vždycky mu vrtalo hlavou, co tehdy s Natalií Vosovou zvorál. Ale přinejmenším aspoň mohl odejít z této své životní etapy středem s vědomím, že pro Sama udělal, co bylo v jeho silách. Na víc neměl.

„Napadlo tě vůbec někdy mě docela obyčejně poznat? Nebo šlo jenom o...“ Na okamžik zalétla pohledem k jeho poklopci, pak od něj oči odtrhla, ale stačilo to, aby si připadal jako tehdy na střední na hřišti před zápasem, když na tribunách skandovala celá škola, a on se ze všech sil snažil, aby nebyl vzrušený. „Myslíš jenom o sex?“

Co jí na to měl sakra říct?

Že jí tehdy na tý pitomý ochutnávce vín z Napa Valley spatřil přes celý sál a okamžitě měl dojem, jako by ho růžolící andělíček s dětskou tvářičkou trefil svým šípem přímo do srdce? Že se mu začaly toho večera poprvé v životě potit dlaně kvůli nějaké ženě? Už se viděl na vídeňském venkově s piknikovým košíkem v jedné

a kytarou ve druhé ruce. Bože, byla tak překrásná a zajímavá a set-sakra skvělá. Kde se před ním celý život schovávala?

Ale pak se najednou všechno zvrtilo. Jeho zatracená pýcha tehdy vstoupila do cesty... čemu vlastně? Co by se asi stalo, kdyby zkrátka přijal její opovržení nad svým vínem, nechal si ho stékat po bradě a pohnul se dál? Kdyby se neurážel a nepřirovnával její kritiku k pohrdání sny svého nejlepšího přítele? A mělo vůbec cenu lámat si zrovna teď hlavu takovýma blbostma?

Ne.

Došel mu kapitál. Vinařství v jeho rukách byla naprostá katastrofa. Jeho příklad sloužil k obveselení obyvatel Svaté Heleny, a navíc kvůli tomu vlácel bahnem jméno svého nejlepšího přítele.

Čas vypadnout, kamaráde.

„Ach, Natalie.“ Plácl se do hrudi. „Zjevně jsem tě chtěl radostně roztočit na vršku kopce ve Vídni, zatímco by kolem nás radostně dováděly naše děti v šatičkách přešitých z kartounových závěsů. Copak jsi to nepochopila? Narážím na muzikál *Za zvuků hudby!*“

Několikrát zamrkala a najednou měla tvář bez výrazu. Znovu ustoupila na trávu. August musel zatnout ruce v pěst, aby se ovládl a nepokusil se ji třeba obejmout.

„No,“ vymáčkla ze sebe poněkud ochraptěle. *Krucinál.* „V tom případě si užij doma krásný večer, podívej se na starý dobrý muzikál ve svém útulném hnízdečku, které je plné krys ze stoky. Je vidět, že se o ně dobře staráš.“

„Zanedlouho už to můj domov nebude.“ Mávl rukou k párty stanu za nimi, kde byla ochutnávka vín v plném proudu, porotci se fotografovali s lidmi z obecenstva a číšníci jim přinášeli další a další sklenky na stříbrných podnosech. „Tenhle košť není nic pro mě. Jdu o dům dál.“

Rozesmála se, jako by si dělal legraci, a pak trochu vystřízlivěla, když se na ni místo odpovědi jen díval. „Páni, ty teda fakticky nedokážeš přijmout ani trochu konstruktivní kritiky, co?“

August se pohrdavě zašklebil. „Takže o to šlo? O konstruktivní kritiku?“

„Myslela jsem, že ve speciálních jednotkách amerického námořnictva jsou tvrdí chlapi. Chceš mi nakukat, že tě nějaká výroba vína srazí na kolena?“

„Nemám hezky tučné konto v bance jako někteří obyvatelé tohoto města. Pokud bys snad mou narážku nepochopila, mluvím o tobě.“

Kupodivu ji to rozesmálo. Na chvíli se odmlčela a pak řekla: „Tos mi to teda pěkně nandal, Auguste. Gratuluju.“ Prudce se obrátila na jehlovém podpatku a chvátala pryč. Kožená sukně se jí rozhýbala ze strany na stranu. Jako v nejkrutějším filmovém záběru loučení na světě. „A upřímnou soustrast dalšímu městu, kam se vrtneš!“ křikla ještě přes rameno. „Obzvláště je mi líto tamních žen.“

„Tohle bys nikdy nevypustila z pusy, kdyby sis pořád na něco nehrála a radši mě doprovodila domů.“ Z jakéhosi důvodu na něj každý její další krok působil skličujícím dojmem a stále víc se mu svíral žaludek. „Ještě není pozdě, Natalie.“

Zastavila se a on zatajil dech. Až do této chvíle si vůbec neuvědomoval, jak strašně po ní touží. Možná ji dokonce přímo potřebuje. Zdálo se, že se mu zastavila krev v žilách – nebo jako by mu v nich proudila podle Nataliiny reakce. „Máš pravdu, není pozdě,“ obrátila se k němu, kousala se do rtu a v očích měla tak zranitelný výraz, až ucítil knedlík v krku. *Už na ni nikdy nebudu zlý.* „Protože pozdě už *bylo*,“ uzavřela debatu a ukázala mu prostředníček. Její výraz se ve vteřině proměnil z bezbranného na pořádně jedovatý. „Táhni do horoucích pekel, Auguste Catesi!“

Žaludek se mu obrátil naruby a najednou se nemohl ani nadechnout, natož aby odpověděl. Vymáčkl ze sebe jen: „Tak do pekel, jo? Tam to dobře znáš, vid’?“

„Jo!“ Ani se nenamáhala otáčet. „Tam jsem potkala tvou mámu. Říkala, že prej bude radši žít v pekle, než by pila tvoje víno.“

Když se vzdálila z doslechu, v hrudníku se mu otáčel obří navi-ják. Byla moc daleko, aby ho zaslechla přes hudbu, která na ochutnávce vína začala vyhrávat. A navíc byla příliš daleko na to, aby se jí mohl dotknout, tak proč ho doslova brněly prsty touhou? U Natalie měl momentálně menší než nulovou šanci – tedy zhruba stejnou jako uspět coby vinař. August se za ní dlouho díval, dokud nezmezela, pak zaklel, nastoupil do auta a vyrazil z parkoviště jako namydlený blesk. Snažil se nevnímat silný pocit, že za sebou nechává něco nedořešeného.

Kapitola 2

Natalie potmě tápala po příslušném knoflíku ovládání zvuku přehrávače, aby na maximum zesílila symfonii deště a kvákání žab. Ano, Julian a Hallie se pokoušeli být potichu. Opravdu. Jenže když se rozvrže postel ve čtyři ráno, má to jediný důvod – a oni vrzali pořádně. Natalie si ještě navíc strčila hlavu pod polštář a zachumlala se do peřin. Uplatnila tak svou metodu *Uhodni hlavní město*. V okamžicích, kdy se bratr a jeho nová přítelkyně rozhodli pomilovat v pokoji na chodbě domku pro hosty, kde všichni tři bydleli na stejné chodbě, Natalie se pokoušela odvést svou pozornost tím, že vyjmenovávala hlavní města amerických států. Lepší než se trápit nevíтанými představami.

Montgomery, Juneau, Phoenix...

Vrzy vrzy vrz.

No bezva.

Natalie se v posteli posadila a stáhla si z očí masku, v níž spala. Potřebovala se nějak vzpamatovat, protože se jí po víně točila hlava. Konec výmluv. Bylo načase do toho konečně šlápnout a jít si promluvit s matkou. Natalie už potřebovala z Napa Valley vypadnout. Lízala si staré rány přehnaně dlouho. Sice byla nesmírně šťastná, že si Julian konečně našel životní lásku, ovšem doprovodné zvuky jejich šťastného shledání poslouchat nemusela.

Shodila ze sebe peřinu a vstala. Okamžitě se uhodila o noční

stolek a převrhla prázdnou skleničku. Jednu ze čtyř, mimochodem – kdyby potřebovala další důkaz, že se z ní stává alkoholička. A to všechno jen proto, že se vyhýbá svým problémům.

Život se s velkým skřípotem zastavil a setrval v nehybnosti.

Podívala se z okna svého pokoje, odkud viděla na dům, v němž se narodila a kde momentálně bydlela její matka Corinne. A právě do tohoto domu má namířeno. Poprosit matku o peníze bude krutě nepříjemné, podobně jako když se na člověka sesypou stovky vos a začnou bodat. Jenže copak má na vybranou? Pokud se chce vrátit do New Yorku a otevřít si vlastní investiční společnost, potřebuje kapitál.

Matka jí to jistě nijak neulehčí. Určitě už čeká v křesle před krbem, kde praská oheň, krásně nastrojená, protože vycítila, že je Natalie nalomená a každou chvíli se přijde ponížovat. Po Nataliině návratu do Svaté Heleny se spolu sice párkrát viděly a setkání to byla příjemná, ale pro Corinne měla dcera už navždycky zůstat velkým zklamáním.

Natalie odhodila masku na spaní ke smutné čtveřici prázdných skleniček a odpotácela se do přilehlé koupelny. Za matkou by klidně mohla zajít hned poránu, ať to má brzy za sebou, ne? I kdyby Corinne její prosbu smetla ze stolu, bude mít ještě celý den k dobru a může lelkovat. A tohle je Napa Valley, takže se lelkování dá pojmout nanejvýš stylově. Podívá se, kde je nějaká ochutnávka vín, a okouzlí všechny přítomné. Udělá dojem na lidi, kteří nemají ani páru o tom, že byla odejita z newyorské investiční společnosti, kde byla dokonce partnerkou. Dopustila se totiž obrovské chyby. Udělala neskutečně šílenou botu a to nerozvážené rozhodnutí ji stálo... proboha... tučnou miliardu.

A lidi nevědí ještě další věc – totiž že dostala dost drsné kopačky od svého snoubence, který se za ni kvůli té nepovedené investici styděl natolik, že s ní odmítl jít k oltáři.

Takže vrátí-li se Natalie zpátky do New Yorku, bude tam jednoznačně persona non grata.

Ovšem ve Svaté Heleně si může užívat jako královna. Patří ke smetánce.

Popotáhla, svlékla si tričko na spaní a stoupla si pod horký proud ve sprše. A i když si myslela, že představa bratra provádějícího kopulační pohyby je dost nepříjemná, tak se vůbec nedala srovnávat s představou mnohem horší – vzpomínkou na Augusta Catese včera odpoledne v celé jeho býčí kráse.

Nemám hezky tučné konto v bance jako někteří obyvatelé tohoto města.

Kéž by.

Natalie si neměla na co stěžovat. Bydlela v překrásném domku pro hosty u vinohradu, prokristapána! Jenže momentálně už přes měsíc utrácela své úspory a s tím, co měla na účtu, by si nemohla otevřít ani stánek s limonádou, natož investiční firmu v New Yorku. Jistě, pocházela z privilegované rodiny, ale finanční svoboda pro ni byla hozenou rukavicí. Dnes ráno by ji snad mohla konečně zvednout. Nebude ji to stát nic víc než trochu hrdosti.

Informace, že August Cates má v plánu co nejrychleji ze Svaté Heleny odjet, neměla vůbec nic společného s její náhlou potřebou také spálit všechny mosty. Lautr nic! Ten obrovský neschopný kašpar se svým rozhodnutím neměl na přesměrování jejího života žádný vliv. Proč se jí teda tak děsně svírá žaludek? Začala to pociťovat od chvíle, kdy včera přistoupil ke stolu porotců a předal jim k ohodnocení své víno. Ten chlap měl v sobě zahořklosti snad ještě víc než jeho víno octové pachuti, ale vždycky mu v očích svítil takový... mírný výraz. Uvolněný, jako by všechno pozoroval s nadhledem, jako by chtěl tím výrazem říct: *Už jsem viděl ledacos. Zvládnou cokoli.*

Jenže ten výraz včera v jeho očích chyběl.

Natalii neskutečně zaskočilo, jak strašně ji to vzalo.

Vypadal totiž odevzdaně. Poraženecky. Zavřel krám.

Při fénování vlasů před zamlženým zrcadlem v koupelně si teď mohla namlouvat, že její stažený žaludek vůbec nemá velikost třesinky. Kam August půjde? Co teď bude dělat, když výrobu vína pověsil na hřebík a nehodlá v ní pokračovat?

Kdo vlastně je August Cates?

Kdesi v hloubi duše – ale k tomu by se nikdy v životě nepřiznala – se ptala sama sebe, jestli se to vůbec někdy dozví. Ve slabé chvílce. Nebo náhodou.

Že by se na to těšila?

Natalie vypnula fén, naposled si pročísla dlouhé černé vlasy a vyšla ven z koupelny. Zamířila ke skříni. Vytáhla z ní černé úpletové šaty bez rukávů a kožené baleríny a outfit doplnila jemným tahem rtěnky tělové barvy a zlatými náušnicemi. Když byla hotová, vyhlédla z okna pokoje a všimla si, že se v matčině domě svítí. Zhluboka se nadechla a bojovala s nervozitou.

Nemůže se stát nic horšího, než že Corinne její žádost odmítne, opakovala si Natalie cestou po pěšince podél voňavého vinohradu. Slunce ještě nevyšlo, ale hora Svatá Helena už začínala mít nepatrný zlatavý nádech. Natalie téměř cítila, jak se hrozny probouzejí a obracejí se k příslibu tepla shůry. Na jednu stranu tohle místo opravdu milovala. Jinak to ani nešlo. Ta vůně úrodné půdy, tradice, kouzelná a dlouhá cesta k lahodnému moku... Před mnoha tisíci lety nějací příčinliví lidé – patrně z nudy – zakopali nádoby se šťávou z hroznů na zimu do země, a tak objevili víno, čímž potvrdili Nataliinu teorii, že *kde je vůle se opít, tam je přece cesta, no ne?*

Pod schody vedoucími na vstupní verandu matčina domu se zarážila. Vnímala, jak z domu jejího dětství číší starosvětský půvab.

Pod každým oknem byl rozkvetlý truhlík, houpací křesílka na verandě přímo zvala k uvolněnému posezení a z malého vodopádu u bazénu slyšela šplouchání vody, které se ozývalo od přední strany domu, přestože bazén byl vzadu. Všichni návštěvníci vinného sklepa nad nádherou této velkolepé vinařské usedlosti pokaždé vzdychali úžasem. Neskutečné místo. Ona však přilnula víc k domku pro hosty než k hlavnímu domu, kde žila od narození až do maturity. A momentálně byl pro ni rodný dům ztělesněním překážky, která jí stála v cestě.

Vzápětí už ťukala na dveře a zevnitř uslyšela blížící se kroky. Všimla si, že kukátko ztmavlo, cvakl zámek – a v tu chvíli se objevila Corinne.

„No teda... To jako fakt?“ vydechla Natalie a prohlížela si svou krásnou matku od hlavy k patě, od dokonale hladkých vlasů se skvělým tmavě stříbřitým odstínem až po vznosné držení těla. Dokonce i vrásky na ní působily uměleckým dojmem, jako by je měla na obličejích jen proto, že jim dala svolení je ozdobit. „Ty už jsi dokonale oblečená a upravená? V pět ráno?“

„Totéž bych mohla říct o tobě,“ konstatovala Corinne pohotově.

„To jo,“ odkývala jí to Natalie a bez pozvání vklouzla dovnitř. „Ale u mě je to výjimka. Máš vůbec něco jako župan?“

„Tos sem přišla jen proto, abys se mnou probírala noční úbor?“

„Ne. Dovolíš?“

Corinne pečlivě zavřela dveře a zamkla. „Jistěže mám župan. Za obvyklých okolností bych v něm chodila minimálně do sedmi, ale dnes ráno mám on-line schůzku.“ Matka poněkud netypicky na okamžik roztáhla koutky, ale rychle úsměv zamaskovala. „Tvůj bratr vyjednal dobrý obchod. Zařídil, abychom se stali oficiálními dodavateli vína pro řadu oblíbených míst na kalifornském pobřeží, kde se konají svatby. Rodinné firmě tím opravdu dost pomáhá.“

„Jo, jistě.“ Natalie byla na bratra upřímně hrdá. On se koneckonců od domova odpoutal a vrátil se v mnohem lepší finanční formě. Natalie zároveň vnímala, jak jí hrudník svírá jistá závist. Bože, jak strašně toužila, aby někdo aspoň jednou jedinkrát mluvil i o ní tak, jak Corinne teď o Julianovi! Aby jí někdo dal aspoň jednou pocítit, že je pro něj životně důležitá. Aby jí někdo uměl ocenit. Aby jí dal najevo, že ji potřebuje *a také* po ní touží. „Jemu je těžké něco odepřít, když nasadí ten svůj přísný učitelský tón. Každý si hned připadá jako školáček.“

„Ať to dělá jakkoli, zabírá to.“ Corinne narovnala ramena a pokračovala dál do vstupní haly. Dala Natalii přednost, aby vešla jako první do velkého obývacího pokoje napravo, z něhož byl úchvatný výhled na rozlehlé vinice a hory v dáli. Posadily se každá na jeden konec tvrdé pohovky, která tady stála od Nataliina dětství a téměř nikdy se nepoužívala. Vosovi se nikdy jako rodina *nescházeli*.

Byli pořád v pohybu.

Natalie se obrátila ke Corinne a jako poslušná školačka si položila obě ruce na kolena. „Mami...“ Pokud se ve svém prvním životním období ve finančním sektoru něco naučila, tak to byla řeč těla – žádáme-li o peníze, díváme se dotyčným přímo do očí. Přesně to právě udělala. „Určitě budeš souhlasit, že je nejvyšší čas, abych se vrátila do New Yorku. Jsem v kontaktu s Claudií, analytičkou, která pro mě dřív pracovala. Dohodly jsme se, že budeme spolupracovat v mé nové firmě. Bude malá, spíše butiková, ale obě máme dost kontaktů, abychom zajistily stálý růst. Když se nám podaří udělat pár chytrých kroků...“

„Páni...“ Corinne si položila palec pod bradu a ukazováček směrem k uchu, takže si orámovala půl obličeje. „Mezi ochutnávkami vína jsi zjevně zvládla vyřídit i pár důležitých telefonátů. O tom jsem neměla ani tušení.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nikdy tvá.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.